

TILATTU POLIISIPATRIOOTTINEN MIELENOSOITUS

„Suuri parlamenttipäivä” Duumassa helmikuun 27 pnä saa osakseen porvaripuolueidemme liikuttavan yksimielisen arvion. Kaikki ovat tyytyväisiä, kaikki iloitsevat ja ovat liikuttuneita mustasotnialaisista ja „Novoje Vremjasta” aina kadetteihin ja „Stolitshnaja Potshtaan” saakka, joka „kuolemansa edellä” ehti vielä kirjoittaa (helmikuun 28 päivän numero):

„Yleinen vaikutelma (helmikuun 27 päivän duumaistunnosta) on erittäin hyvä”... „Ensi kerran Venäjän yhteiskunnallis-valtiollisessa elämässä hallitus tutustuttaa maata avoimesti katsantokantoihinsa ulkopoliittikan kysymyksissä”...

Me myöskin olemme valmiita myöntämään, että suuri parlamenttipäivä toi esiin ellei „ensi kerran”, niin ainakin erikoisen havainnollisesti mustasotnialaisten, hallituksen, liberaalien ja „Stolitshnaja Potshtan” tyyppisten „demokraattien” syvällisen yhtenäisyyden, yhtenäisyyden „yhteiskunnallis-valtiollisen elämän” peruskysymyksissä. Ja sen vuoksi mielestämme on aivan välttämätöntä tutustua huolellisesti siihen kantaan, minkä eri puolueet tuona päivänä ja tuon päivän johdosta ottivat.

Lokakuulaisten hallituspuolueen johtaja hra Gutshkov. Hän kääntyy „hallituksen edustajien puoleen pyynnöllä” selittää Kauko-Idän todellista asiointilaa. Duuman puhujalavan korkeudesta hän selittää säästäväisyyden merkitystä menoissa,— sanokaamme esimerkiksi 50.000 rpl. vuodessa Tokiossa olevalle lähettiläälle 60.000 ruplan asemesta. Me suoritamme reformeja, älkää pitkö sitä pilana! Hän puhuu, että „lehdistöön on ilmaantunut” levottomuutta herättäviä tietoja Kauko-Idän politiikasta, Japanin sodan uhkasta.

Mutta siitä, että Venäjän lehdistölle on pantu kuonokoppa, ei kapitalistien johtaja tietenkään puhu: mitä varten se olisi tarpeen? Ohjelmassa painovapaus saa olla. Se on välttämätöntä „eurooppalaiselle” puolueelle. Mutta sitä, että todellisuudessa *taisteltaisiin* lehdistön suun tukkimista vastaan, että paljastettaisiin avoimesti venäläisten vaikutusvaltaisten lehtien ilmeinen lahjottavuus,— sitä on naurettavaa odottaakaan enempiä hra Gutshkovilta kuin hra Miljukoviltakaan. Sisä- ja ulkopolitiikan välisestä yhteydestä hra Gutshkov sanoi sen sijaan totuuden, t.s. löpötteli julki sen komedianäytelmän todellisen taustan, jota Duuma helmikuun 27 päivänä esitti.

„Se seikka”, julisti hän, „että me kuljemme nopeasti tyyntymiseen ja rauhoittumiseen johtavaa tietä, on osoittava vihollisillemme, että etujensa puolustamisen yritys (Venäjän taholta) tulee tällä kertaa olemaan ehdottomasti menestyksellistä”. Mustasotnialaiset ja lokakuulaiset osoittavat suosiotaan. Kuinkas muuten! sillä ovathan he aivan alusta saakka käsittäneet mainiosti, että käsiteltävän kysymyksen ja hallituksen hra Izvolskin kautta esittämän koko virallisen ilmoituksen *ajatus* on se, että meidän Muravjovhirttäjiemme vastavallankumouksellinen politiikka julistetaan rauhoittamis- ja tyyntymistehtäväksi. Pitää osoittaa Euroopalle ja koko maailmalle, että „ulkoisen vihollisen” edessä on „yhtenäinen Venäjä”, joka rauhoittaa ja tyyntyttää kapinoitsijoiden pienen ryhmän (kaiken kaikkiaan satakunta miljoonaa talonpoikaa ja työläistä!) „omien etujensa puolustusyritysten” menestyksen turvaamiseksi.

Niin, hra Gutshkov osasi sanoa sen, mitä *hän* tahtoi sanoa, mitä yhteenliittyneet tilanherrat ja kapitalistit tahtoivat sanoa.

Professori Kapustin, „vasemmistolainen” lokakuulainen, kadettien toivo, yhteiskunnan ja vallanpitäjien välisen rauhan kannattajain toivo, kiiruhti Gutshkovin jälkiä, höystäen tämän politiikkaa äitelänhempeällä liberaalisella ulkokultaisuudella. „Suokoon jumala, että (Duumasta) leviäisi sellainen maine, että me säästämme kansan varoja”. Viisikymmentä tuhatta vuodessa lähettiläälle — eikö se ole kokonaisen kymmenen tuhannen säästö? Eikö se ole „mainio esimerkki”, jota „tulevat osoittamaan meidän ylhäisimmät virkamiehemme käsittäessään sen tärkeän ja vaikean hetken, jota Venäjä elää”... „Meillä on edessämme perus-

teellisiä reformeja maan elämän mitä erilaisimmilla aloilla ja niihin tarvitaan suuria varoja”.

...Judushka Golovlev jää kauaksi jälkeen tästä parlamenttimiehestä! Duuman puhujalavalla esiintyy professori, joka on ihastuksissaan ylhäisimpien virkamiesten antamasta mainiosta esimerkistä... Mutta kannattaako puhua lokakuulaisesta, kun liberaalit ja porvarilliset demokraatit eivät ole paljonkaan jääneet jälkeen tuossa pokkuroimisessa.

Siirtykäämme tarkastelemaan ulkoasiain ministerin hra Izvolskin puhetta. Hän tietenkkin vain sitä juuri odottikin, että saisi sen tapaisen verukkeen, jollaisen Kapustin hänelle lautasella tarjosi. Ja ministeri puhui laajasti siitä, että on pienennettävä menoja — tai tarkistettava henkilökuntaa, jotta voitaisiin auttaa lähettiläitä, „joilla ei ole omia varoja”. Izvolski tähdentää, että hän puhuu Nikolai toisen luvalla ja ylistää „Venäjän kansan voimaa, järkevyyttä ja isänmaallisuutta”, kansan, joka „ponnistaa kaikki voimansa, sekä aineelliset että henkiset, jotta Venäjälle saataisiin varmistettua sen nykyiset aasialaiset alusmaat ja jotta niitä voitaisiin kaikinpuolisesti kehittää”.

Ministeri sanoi sen, mitä hovin suosikkikunta käski hänen sanoa. Puheenvuoro on opposition johtajalla hra Miljukovilla. Ja hän ilmoittaakin heti paikalla: „Täällä läsnäolevan duumaryhmänsä kautta kansanvapauden puolue kuunteli syvällä tyydytyksellä ulkoministerin sanat ja katsoo velvollisuudekseen tervehtiä hänen ensimmäistä esiintymistään maan kansanedustajain edessä, esiintymistään, jossa hän selosti Venäjän ulkopolitiikan kysymyksiä. Epäilemätöntä on, että nykyään... Venäjän hallituksen pitää... nojautua aikomuksissaan Venäjän yleiseen mielipiteeseen”.

Todellakin, se on aivan epäilemätöntä. Vastavallankumouksen hallituksen on aikomuksissaan nojaututtava siihen, mitä ulkomailla voitaisiin pitää (tai esittää) Venäjän yleisenä mielipiteenä. Erikoisen välttämätöntä se on lainan saamiseksi, jota ilman tsarismin koko stolypinilaista politiikkaa uhkaa vararikko ja romahdus, politiikkaa, joka perustuu kansaa vastaan tähdättyihin monia vuosia jatkuviin systemaattisiin ja joukkoluontoiisiin väkivallantekeihin.

Hra Miljukov osui hyvin lähelle herrojen Izvolskin, Gutshkovin ja kumpp. virallisen esiintymisen todellista merkitystä. Tuon esiintymisen oli tilannut Nikolai toisen

mustasotnialainen koplakunta. Tuon poliisipatrioottisen mielenosoituksen jokainen yksityiskohta oli edeltäpäin harkittu. Duuman pelinuket esittivät komedian hovin itsevaltiudellisen suosikkikunnan pillin mukaan: ilman länsieurooppalaisen porvariston tukea Nikolai toinen ei voi pysyä vallassa. Pitää panna *koko* Venäjän porvaristo, sekä oikeistolainen että *vasemmistolainen*, ilmaisemaan virallisesti luottamuksensa hallitukseen, sen „rauhanpolitiikkaan”, sen lujuteen, sen aikomuksiin ja kykyyn rauhoittaa ja tyyntyttää. Se oli tarpeen lomakeallekirjoituksena vekseliin. Sitä varten pantiin liikkeelle kadeteille „suosiollisin” hra Izvolski, sitä varten tilattiin koko tuo julkea ulkokultaisuus kansan varojen säästämistä, reformeista, hallituksen „avoimesta” esiintymisestä ulkopoliittikan „selityksineen”, vaikka kaikille on selvää, ettei kerrassaan mitään haluttu selittää eikä selitetty.

Ja liberaalinen oppositio täytti kuuliaisesti mustasotnialaisen poliisimonarkian käsissä olevan pelinuken tehtävän! Samaan aikaan kun totuuden päättäväinen julistaminen Duuman porvarillisen vähemmistön taholta olisi epäilemättä ollut suuresta merkityksestä ja estänyt (tai vaikeuttanut) hallitusta lainaamasta miljardeja uusia rankaisuretkikuntia, hirsipuita, vankiloita ja voimistettua ohranaa varten,— kadettipuolue „lankesi” jumaloidun monarkin „jalkoihin” ja pyrki pääsemään suosioon. Hra Miljukov pyrki suosioon todistaessaan patrioottisuuttaan. Hän tekeytyi ulkopoliittikan tuntijaksi sillä perusteella, että oli koonnut joistain vastaanottohuoneista tietoja Izvolskista kuin liberaalista. Hra Miljukov allekirjoitti tietoisesti vekselin „tervehtien” virallisesti koko kadettipuolueen nimessä tsaarin ministeriä ja tietäen mainiosti, että seuraavana päivänä kaikki eurooppalaiset sanomalehdet kirjoittavat aivan kuin käskystä: Duuma ilmaisi yksimielisesti (sosialidemokraatteja lukuunottamatta) luottamuksensa hallitukselle ja hyväksyi sen ulkopoliittikan...

Venäläinen liberalismi on kolmessa vuodessa käynyt läpi sen kehityksen, joka Saksassa vaati yli kolmekymmentä vuotta ja Ranskassa jopa yli sata vuotta: kehityksen vapauden kannattajasta absolutismin tahdottomaksi ja halpamaiseksi avustajaksi. Sitä erityistä asetta, joka on porvariston käytettävissä taistelussa, — mahdollisuus kiristää rahapussia, vaikeuttaa rahojen saantia, sotkea uusiin lainoihin

pääsyn „ovelat” tiet,— tuota asetta kadetit olisivat voineet käyttää Venäjän vallankumouksessa monta kertaa. Ja joka kerta, niin keväällä 1906 kuin myös keväällä 1908, he itse luovuttivat aseensa viholliselle, suutelivat pogromimiesten kättä ja vannoiivat lojaalisuutta.

Herra Struve piti ajoissa huolen siitä, että tälle käytännölle saataisiin luja teoreettinen tuki. Aikakauslehdessä „Russkaja Mysl” („Venäläinen Ajatus”), jonka nimenä pitäisi oikeastaan olla „Tshernosotennaja Mysl”¹³⁶ („Mustasotnialainen Ajatus”), hra Struve julistaa jo „Suur-Venäjä” aatetta, porvarillisen natsionalismin aatetta, haukkuu „intelligenssin vihamielisyyttä valtiota kohtaan”, taittaa tuhannennen ensimmäisen kerran peistään „venäläistä valkankumouksellisuutta”, „marxilaisuutta”, „luopuruutta”, „luokkataistelua” ja „banaalia radikalismia” vastaan.

Me voimme vain iloita tuosta venäläisen liberalismien aatteellisesta kehityksestä. Sillä tuo liberalismi on tosiasiallisesti jo osoittautunut Venäjän vallankumouksessa juuri sellaiseksi, millaiseksi hra Struve haluaa sen järjestelmällisesti, täydellisesti, harkitusti ja „filosofisesti” tehdä. Johdonmukaisen vastavallankumouksellisen *ideologian* luominen on avain, kun on olemassa jo täydellisesti muovautunut ja maan elämän tärkeimmissä vaiheissa vastavallankumouksellisesti toiminut luokka. Porvariston luokka-asemaa ja luokkapoliitiikkaa vastaava ideologia auttaa kaikkia vapautumaan kadettien „demokratismiin” uskomisen rippeistä. Ja noista rippeistä on hyödyllistä vapautua. Niistä pitää vapautua sitä varten; jotta voitaisiin kulkea eteenpäin todellisessa joukkotaistelussa Venäjän demokratisoinnin puolesta. Hra Struve haluaa avoimesti vastavallankumouksellista liberalismia. Me myöskin haluamme sitä, sillä liberalismiin „avomielisyys” valistaa parhaiten sekä demokraattista talonpoikaista että sosialistista proletariaattia.

Palaten helmikuun 27 päivän duumaistunnon käsittelyyn täytyy sanoa, että demokraatin ainoan rehellisen ja ylvään sanan sanoi *sosialidemokraatti*. Edustaja Tshheidze nousi puhujalavalle ja ilmoitti, että sosialidemokraattinen ryhmä tulee äänestämään lakiehdotusta *vastaan*, sekä alkoi esittää äänestyksen motiiveja. Mutta heti hänen ensimmäisten sanojensa jälkeen: „Lännessä on diplomatiamme ollut aina tukena taantumukselle ja sen intresseille”... puheenjohtaja tukki työvään edustajan suun. — „Ohjesääntö sallii

äänestysmotiivien esittämisen” — mumisivat kadetit. „Motiivien lisäksi on muodollakin merkityksensä”, — vastasi maantierosvo, jota nimitetään III Duuman puheenjohtajaksi.

Omalta kannaltaan hän oli oikeassa: voidaanko siinä ajatella ohjesääntöä, kun kortille oli pantu poliisimaisesti tilatun patrioottisen mielenosoituksen yksimielinen toimeenpaneminen?

Työväen edustaja oli tässä kysymyksessä eristetty. Sitä suurempi on hänen ansionsa. Proletariaatin on osoitettava ja se osoittaa, että se osaa puoltaa demokraattisen vallankumouksen tahtoa — kaikista liberalismiin kavalluksista ja pikkuporvariston häilymisistä huolimatta.

„Proletari” № 25,
maaliskuun 12 (25) pnä 1908

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan
